

עשרון לכבש האחד", ובתיבת "ועשרון" הראשונה נקוד הוי"ו שלה:

ללמד, שלא ימדוד לא בשל שלשה לפר, ולא בשל שנים לאיל.

ורבי מאיר, נקודו לא דריש.

שנינו במשנה: חצי עשרון מה היה משמש, שבו היה מודד לחביתו כהן גדול:

ומקשינן: וכי אכן מודד, דמשמע: כך היה מביא את המנחה מביתו חצי — חצי עשרון?!

ורמינחי סתירה לכך, מהמשנה לעיל האומרת:

חביתי כהן גדול לא היו באים חצאין, לא היה מביא מביתו שני חצאי עשרונות, אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו.

אמר תירץ רב ששת:

מאי "מודד" נמי דקתני במשנתנו, היינו: מחלק. (2)

סימן (3) לבעיותיו של רמי בר חמא דלהלן: חצי; חביתי; שלחן.

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:

חצי:

מידת חצי עשרון — שהיתה מיועדת לחלוקת החביתין — לרבי מאיר, הסובר שתי עשרונות היו, אחד גדוש לכל המנחות, ואחד מחוק לחביתין:

האם גדוש היה [מכילה חצי עשרון עם הגודש] או שמא מחוק היה?

תמה רב חסדא: ותיבעי לך לרבנן, הרי ספק זה יש להסתפק בו לרבנן כמו לרבי מאיר?!

אמר ליה רמי בר חמא לרב חסדא: לרבנן, אף עשרון גופיה קא מבעיא לי [לשיטת רבנן הסוברים עשרון אחד בלבד היה, מסתפק אני אף בה] האם גדוש היה, או מחוק היה; ורק לרבי מאיר הסובר שתי עשרונות היו, אחד גדוש ואחד מחוק, הריני מסתפק על חצי העשרון בלבד.

אמר ליה רב חסדא לרמי בר חמא לפשוט את כל ספיקותיו:

מדרכי מאיר עצמו גבי עשרון, נשמע לרבי מאיר גבי חצי עשרון; ומדרכי מאיר גבי חצי עשרון נשמע לרבנן בחצי עשרון —

מדאמר רבי מאיר עשרון — שהיה מיועד לחביתין — מחוק היה, אם כן חצי עשרון — שהיה מיועד לחלוקת החביתין — נמי מחוק. (4)

שצריך לקדש את הסולת תחילה בעשרון שלם, או שבאמת יכול לקדש לחצאין, אלא שמביתו צריך הוא להביא עשרון שלם.

3. הסימן נדפס בספרים שלפנינו שלא במקומו.

4. [לפי מה שנתבאר לעיל בטעם היותה מחוקה,

ב. תמהו התוספות: תימה גדול דרכי מאיר דריש לה מקרא דכתיב "עשרון עשרון לכבש האחד", כלומר, ואיך אפשר לפרש שאחד מהם היה לחביתי כהן גדול; וראה מה שהביאו מרש"י בכתב יד.

2. ראה בסוגיא לעיל ח א, אם הכוונה היא